

ההצלחה של שירן

אריאל ניהל את אחת הפנימיות הטובות והמבוקשות בישראל. הוא עצמו התחנך בפנימייה מגיל צעיר מאוד, שם למד, צמח ובנה את עתידו המקצועי ואחר כך הקים משפחה לתפארת.

אריאל ואני מכירים וישנה בינינו הערכה הדדית. בוקר אחד התקשר ואמר, "יש לי חניכה בפנימייה שאני מרגיש שאנחנו לא פועלים נכון בעבודה איתה. יתכן שבכפר הנוער שאתה מנהל היא תצליח יותר."

אהבתי את הביקורת העצמית של אריאל. הוא לא טען דבר כנגד הנערה, יכולותיה או המוטיבציה שלה. הוא פשוט הרגיש שאפשר להצליח איתה יותר. הסכמנו שאפגוש את הנערה.

כך הגיעה שירן למשרדי - נערה עדינה וצנומה, קולה בקושי נשמע, עיניה גדולות וחיוכה ביישני. היא שיתפה אותי בחששותיה לעזוב מקום מוכר, אך גם אמרה באומץ ובהגינות כי היא מרגישה שאינה מביאה לידי ביטוי את יכולותיה וכישוריה.

החלטנו יחד לנסות ושירן עברה לפנימייה שבניהולי. השינוי היטיב עמה. היא הקפידה בלימודיה ופרחה חברתית, ומצב רוחה השתפר בהדרגה. הייתה לה הצלחה גם בהתמודדות עם קשיים שצצו בשדה המשפחתי, אף שאלה יצרו מדי פעם תנודות רגשיות ומצבי רוח משתנים. למרות זאת, תפקודה נותר יציב בדרך כלל, היא השלימה את הלימודים בתיכון ונופפה בגאווה רבה בתעודת הבגרות שלה.

הקשר שלי עם שירן נשמר גם לאחר שחרורה מהשירות הצבאי. היא הגיעה לבקר בפנימייה והתלהבתי מהנחישות שלה להתחיל בלימודים

אקדמיים. היא נועצה בי ושיתפה אותי בהתלבטויות שהיו לה בכל תחום שחשבה שאוכל לתרום בו מניסיוני.

בתום סמסטר א' היא סימסה לי: "אני לחוצה. בקרוב תגיע תקופת מבחנים ואין לי אפילו קצת מהביטחון העצמי שהיה לי בתיכון. יש לי היקף חומר עצום ללמוד. שבעה מבחנים בסמסטר א' ועוד אחד-עשר מבחנים בסמסטר ב'. יש רק שלושה ימים בין מבחן למבחן. איך עושים את זה? אני לא מסוגלת לזכור כמות כל כך גדולה של חומר!"

אינסטינקטיבית כמעט התפתיתי לכתוב לה שהכול יהיה בסדר והיא סתם לחוצה. אבל מובן שנמנעתי מכך. סימסתי לה חזרה, על-פי כלל נת"ת – נרמול, תיקוף, תקווה (שתבעה ד"ר נעמי אפל): "אני מבין את הדאגה וזה לגמרי נורמלי וטבעי להרגיש ככה כשעומדים בפעם הראשונה מול מבחנים באוניברסיטה (נרמול). אני יודע שלא קל לך בסיטואציה החדשה והלא מוכרת (תיקוף). כרגע אני נמצא עם הרבה אנשים, אבל מבטיח להתקשר לקראת ערב" (תקווה).

בערב שוחחנו. השיחה, שהתחילה בטון מהוסס ובדמעות, הסתיימה באווירה אחרת. נזכרנו בכמה קשיים שעמדו בפניה בעבר ונראו לה אז כנהר בלתי ניתן לחצייה, ואיך לבסוף יכלה לקשיים בהצלחה מרשימה. "בכמה מבחנים בחיים נכשלת לאחר שהתכוננת אליהם?" שאלתי. "מעט מאוד," ענתה.

"אם כך, מה הסיכוי שתיכשלי במבחנים באוניברסיטה?"

"נמוכים מאוד?" שאלה במבוכה.

"כך אני חושב," אמרתי לה. "אני אפילו קצת שמח שאת טיפה מודאגת ומתוחה. את מתוחה במידה שעוזרת לך לגייס את כל המשאבים ולהגיע למבחן במיטבך. זה לא מתח משתק שגורם נזק. אני מכיר אותך ויודע שהמתח שאת שרויה בו עכשיו יביא אותך למבחנים במיטבך."

הרגשתי ששירן התחזקה. לקראת סוף השיחה, כששמעתי את צחוקה מעבר לקו, ידעתי שהיא תכבוש את ההר.

חודש לאחר מכן שלחה לי שירן צילום מסך עם ציון המבחן הראשון שלה: 93. אני בטוח שהיא הייתה מאושרת מהציון, ואני הייתי מאושר לפחות כמוה. הזכרתי לה כמה אני גאה בה.

שירן המשיכה להתייעץ איתי מדי פעם ולעדכן אותי בענייני הלימודים שלה, במבחנים וגם בהישגים. בהמשך שלחה לי תמונה מטקס חלוקת התארים באוניברסיטת בר אילן. התמונה נשלחה בשעה מאוחרת יחסית, בשעה שכבר ישנתי. אומרים שפרי עמלו של מחנך אינו נקטף אלא לאחר שנים רבות. במקרה של שירן, לא הייתי צריך לחכות הרבה. למחרת ראיתי את התמונה והתרגשתי גם מהכיתוב שצורף אליה: "ברגעים האלה אני נזכרת בך. תודה על הכול."

"אין אושר גדול מלהתעורר בבוקר ולראות את התמונה והמילים המרגשות שכתבת", עניתי לה. "אין מאושר ממני! אוהב אותך מאוד ומלווה אותך בגאווה ענקית."
 "נשתמע בתואר השני", כתבה.

"אין לי ספק שיהיה תואר שני. בטוח ביכולות שלך ונלהב מהמוטיבציה ומהמאמצים שאת משקיעה."

"ברור. אני בעיצומו של סמסטר ב' של התואר השני."

גם בתום לימודי התואר השני שירן הגיעה לבקר ולהתייעץ. היא עובדת במשרד הביטחון במשרה שאין בה אופק התפתחותי, ומתלבטת האם להתמיד במשרתה ולנסות בכל זאת להתקדם ולהתפתח במשרד הביטחון, או לנסות כיוון אחר. ואולי מוטב להמשיך לדוקטורט? לא חשוב במה תבחר בסופו של דבר. מה שחשוב הוא שאלו האפשרויות העומדות בפני צעירה בגילה, בת עשרים ושש. ככה זה כשאנחנו ערניים להזדמנויות שהעתיד מעניק לנו. שירן בחרה לחתור אל הבטחות העתיד ולא להישאב לקשיי עברה וילדותה.